

Å puste med hele kroppen

Lucie Noel Thune er en kunstner som tenker i lange linjer. Ikke bare over tid, men mellom materialer, mellom det vi lager og det vi etterlater oss.

Utstillingen *Respiration* tar utgangspunkt i en erkjennelse: Vi lever i plastalderen. En verden hvor det forgjengelige varer evig. På samme måte som bronsealderen og jernalderen ble definert av materialene som preget menneskenes liv, er det plast som preger livene våre i dag – fra klær og emballasje, til mikroplasten som vi får i oss gjennom vannet, luften og maten. I denne utstillingen undersøker Thune hvordan plast – et materiale vi ofte tar for gitt – påvirker vår hverdag og våre økosystemer, men også vår forestillingsevne.

Respiration betyr å puste. Det er en utveksling mellom kropp og luft, mellom det ytre og det indre. Men Thunes utstilling peker også mot en større endring: Vi er i ferd med å forlate en jordbundet epoke, preget av eierskap og materialitet, og beveger oss inn i en mer labil, luftig tid. Som astrologien forteller, går vi fra jordens til luftens tegn. Usikkerhet, uro, oppløsning og omstrukturering preger verden rundt oss.

Utstillingen følger to akser: det maskinlagde og det håndlagde. Plast, luft og pust blir gjennomgående temaer – som forbindes med kroppen, med utvikling, og med det usynlige som omgir oss.

Thune bruker ofte sugerør, emballasje og engangspplast i sin kunst – såkalt *funnede objekter*, som ikke opprinnelig er laget som kunst, men som hun gir nytt liv i en kunstkontekst. Ved å manipulere materialene, får hun fram slående estetiske kvaliteter ved de tingene vi tar for gitt. I installasjonen *Footprint* henger hundrevis av gjennomsiktige plastobjekter i et rektangulært felt fra taket. Volumet er både et arkiv og et vitne – det viser kunstnerens eget forbruk over et år. På en vegg pulserer den sirkulære skulpturen *Metropolis*, bygget opp av tusenvis av røde og hvite sugerør. De åpner og lukker seg for blikket – et optisk pust, en rytme som forandrer seg med tilskuerens bevegelse i rommet.

I disse verkene møter vi plastens verden. Her bygges det opp en ny form for geologi – lette, svevende konstruksjoner av det vi vanligvis kaster. Thune jobber med plast som et materiale med «anti-status», noe hun samler, bearbeider og forstørker. Verkene inviterer oss til å gjenoppdage det vi overser, og transformerer forbruksobjekter til subtile estetiske opplevelser. Med sine platarbeider reflekterer Thune over hvordan vår tids materialbruk har skapt et nærmest usynlig lag av menneskelig påvirkning som omgir oss alle, og hvordan denne nye geologien vil etterlate seg spor i jordens fremtidige lag.

Skulpturer formet etter engangsbegre står bulkete, sammenklemt som søppel på en fortauskant. Porselenets lange historie og høye status gir en dypere dimensjon til utstillingens materielle fokus, til tingene som omringer oss. Spenningen mellom engangsmaterialets flyktighet og porselenets bestandighet skaper en kontrast som inviterer til refleksjon over vårt forhold til bruk og kast.

På gulvet ligger en stor skulptur, en krasjlandet luftballong – ikke hel, men i deler. Et bilde på reise og teknologisk utvikling, på menneskelig ambisjon og sårbarhet. Som ballongen trenger

luft for å stige, trenger også kroppen luft for å leve. Samtidig er luften i dag fylt av usynlige partikler, spor av global produksjon og transport. Luftballongen, som en gang var en spydspiss for teknologisk fremskritt, blir her en ruin av drømmen om å erobre himmelen. Den blir et bilde på reise, teknologi og sårbarhet – men også på kollisjonen mellom menneskelig ambisjon, virkelighet og det vi etterlater oss.

På veggen henger to monumentale kulltegninger som svever mellom det gjenkjennelige og det gåtefulle: abstraherte, øde landskap, horisont, vann og fugler. Hvor, eller når, har vi havnet? Er det en drøm, eller en dystopi?

Thune har en langvarig interesse for samfunnsutvikling, økologi, forbruk og tid. Etter at materialer finner sin vei inn til atelieret hennes, tilbringer hun lang tid med dem før hun begynner å eksperimentere. Materialkunnskap og prosess er sentrale i hennes praksis; det er gjennom den fysiske utforskningen av materialer at verkenes form og uttrykk gradvis utkrystalliseres. Kunstnerens håndlag tilfører de industrielle materialene en menneskelig dimensjon, en langsom, tålmodig bearbeiding som står i kontrast til masseproduksjonens tempo.

«Vi er en del av denne levende organismen som naturen er, og det håndlagde er en videreføring av det,» sier hun.

I 2021 ble Thune invitert til å holde et foredrag om sitt kunstnerskap ved University of California Santa Cruz, hvor den anerkjente økosofen og forskeren Donna Haraway arbeidet. De deler en felles holdning om at mennesket og naturen ikke er atskilt. I boken *Staying with the Trouble* (2016) argumenterer Haraway for at vi må slutte å lengte etter en «ren» fremtid uten problemer, og heller lære oss å leve med kompleksitet og uro – sammen med andre arter, på planetens premisser. Thunes kunstneriske praksis manifesterer denne tankegangen gjennom en materiell utforskning som nekter å betrakte mennesket som adskilt fra sine omgivelser.

I utstillingen *Respiration* oppfordrer Thune oss til å gjøre det samme. Hvis vi ser oss selv som en del av våre omgivelser, både naturlige og menneskeskapte, kan vi bedre se for oss en bærekraftig fremtid?

Hun kombinerer funnede objekter med ulike håndverkstradisjoner for å skape verk som både vitner om og bearbeider samtidens materielle spor. Gjennom sin fysiske tilnærming til kunst, opparbeider Thune seg en sanselig kunnskap – og et uttrykk som utstråler et minimalistisk temperament. Ved første øyekast kan uttrykkene virke upersonlig og striglet, men ser man nærmere, oppdager man at de er gjennomsyret av kunstnerisk sensibilitet. Minimalismen utfordrer oss til å bruke sansene våre på nye måter, og det er dette *Respiration* inviterer oss til å utforske. Hvordan forholder kroppen seg til størrelsen til en skulptur? Hva slags koreografi inviterer en installasjon oss inn i? Hva gjør det med oss når øynene dirrer av en optisk illusjon? Kan sansene våre utvikles gjennom en kunstopplevelse – på en måte som vi kan ta med oss tilbake i livet?

I *Respiration* forenes Thunes interesse for materialitet, økologi og estetikk i en helhetlig installasjon som taler til både intellekt og sanser. Gjennom å transformere hverdagslige objekter til kontemplative kunstverk, inviterer hun oss til å puste dypere, se nøyer og tenke lengre om vår plass i en verden der alt er forbundet – fra det minste plastfragment til det

største økosystem. Thunes arbeider minner oss om at det å puste er å være en del av verden – på godt og vondt.